

Ismaël, zoon van Abraham, kind van het verbond

Ds. J. IJsselstein – Genesis 21:8-21

Liturgie:

Psalm 32:5

Psalm 32:6

Lezen Genesis 21:8:21

Psalm 105:4,5,6

Psalm 147:5

Psalm 72:9,11

Wat was hij destijds blij geweest. En wat waar ze destijds samen blij geweest, Abram en Hagar.

Ondertussen is het een jaar of 16 of 17 geleden dat Ismaël geboren werd. Wat een zegen! Het was wel niet gegaan zoals het hoorde: ‘Geduldig wachten, Abram, op de vervulling van de belofte van God, want Sara zal een zoon krijgen’

Maar het duurde hen beiden veel te lang. Dus nam Abram een tweede vrouw, Hagar.

Maar, zoals altijd: eigen plannen zonder God, dat loopt uit op een drama.

Wat waren zijn ze blij! Een jongetje is er geboren. Eindelijk! Ismaël.

Abraham is 86 jaar oud, Hagar een stuk jonger.

Maar, God trekt Zijn eigen plan, en Zijn belofte blijft waar: U zult, Abraham, een zoon krijgen en zijn naam Izak noemen.

En Ik zal Mijn verbond met Izak oprichten (Genesis 17:21).

Dat heeft nog jaren geduurd. Maar Gods beloften (en dat is nog zo), al duurt het lang, Gods beloften falen nooit.

Als Abram 100 jaar oud is, dan wordt Izak geboren. Izak, kind van Gods belofte, voorloper van de komende Messias.

Ze groeien de jaren daarna samen op in de tenten van Abraham. Twee verbonds-kinderen. Allebei besneden. Allebei dragers van het teken van Gods verbond met Abraham.

Maar dan gaat er iets veranderen...

Het is feest! Izak is een jaar of drie. Hij wordt gespeend (vers 8), hij is nu definitief van de borst van zijn moeder af. En dus is het feest. En bij dat feest hoort een grote maaltijd. Maar dan ziet Sara iets wat haar heel erg raakt: Ismaël spot met Izak.

God heeft Zijn belofte vervuld, maar voor Ismaël is het één grote, wrange grap.

Je kunt je zijn irritatie ook wel voorstellen. Meer dan tien jaar lang denk je zelf en denkt iedereen dat je de grote opvolger zult worden van vader Abraham, en nu is er ineens dat kleine ventje, dat in de toekomst je plaats gaat innemen. Dat beloftekind!

Hij spot ermee. Met het kind, en dus met de belofte. Hij spot met het beloftekind, en dus ten diepste met het grote Beloftekind, de komende Messias.

Door het huis van Abraham loopt een onzichtbare lijn. Twee kinderen leven onder de zorg van Abrahams God. Getekend door het teken van de besnijdenis, teken van Gods verbond met vader Abraham. Even vaak, even oprecht en even hartelijk genodigd om net als hun vader de HEERE te dienen.

Maar daar loopt een lijn. Een verborgen lijn. Een verborgen onderscheid tussen die twee jongens. Verborgen in Gods raad, die wij niet kennen, niet weten en ook niet hoeven te weten.

Maar die wel uiteindelijk openbaar komt in twee verschillende levens, in twee verschillende levenskoersen. God dienen, hopen op Zijn woord, of eigen wegen gaan. Die laatste, dat is de lijn, dat wordt de koers van Ismaël. We gaan hem vanmiddag volgen op zijn levenspad.

Sara is diep geraakt door het spotten van Ismaël. En ze zegt: ‘Abraham, drijf ze beiden uit!’ Stuur ze allebei weg! Want Izak is het kind van de belofte, de man van de toekomstige erfenis. Ismaël niet!

Maar Abraham is boos. Geen denken aan!

Totdat God tegen Abram spreekt. En zegt: ‘Luister naar wat Sara tegen je zegt, want Izak, dat is het beloftekind (vers 12).

Een Bijbelse reden om, mannen, ook te luisteren naar onze eigen vrouw, als zij ons wijst op de weg van de Heere.

En dan zegt de Heere tegen Abraham (lees maar in vers 12 en 13): mijn bijzondere belofte is voor Izak, maar, Abraham, ik zal zeker ook voor Ismaël zorgen.

En als Abraham die stem van de Heere hoort, dan gehoorzaamt hij die. Onherroepelijk.

Voor Abraham is het een beginnende beproeving. Een voorbereiding op de veel grotere beproeving die straks komt, in het volgende hoofdstuk, Genesis 22. Waar God tegen Abram gaat zeggen: Offer uw zoon Izak, die u lief is, tot een brandoffer op een van de bergen die Ik u zeggen zal.

Er zou nog een ontsnappingsweg zijn, als hij op dat moment die *andere* zoon, Ismaël nog had. En dus zegt de Heere: Die moet nu eerst weg.

Begrijpen we wat God doet? Snappen we waarom God de dingen doet zoals Hij ze doet? Bij Abraham? In ons leven?

Nee, vaak niet.

God zegt ook meestal niet tegen ons mensen waarom Hij het doet, of waarom Hij het zo, op die manier doet. Hij vraagt vertrouwen en gehoorzaamheid. En Abraham is gehoorzaam.

Bij Sodom en Gomorra pleitte hij nog. Maar hier, hoewel het zoveel pijn doet in zijn vaderhart, is hij gehoorzaam aan de stem van de Heere.

En dan gaan Hagar en Ismaël een eigen weg. Daar gaat de preek van vanmorgen/-middag over. Over de weg van:

Ismaël, zoon van Abraham, kind van het verbond.

We gaan samen letten op drie aandachtspunten:

- 1. Weg van de plaats van de belofte**
- 2. Gedronken van het water in de woestijn**
- 3. Toch doorgedaan op de eigen weg**

Als eerste dus:

1. Weg van de plaats van de belofte, weg van het erf van het verbond.

In vers 14 staat: *Toen stond Abraham des morgens vroeg op, en nam brood, en een fles water, en gaf ze aan Hagar, die leggende op haar schouder; ook gaf hij haar het kind, en zond haar weg. En zij ging voort, en dwaalde in de woestijn Ber-seba.*

De liefde van Abraham voor Hagar en Ismaël is tastbaar. Je ziet het voor je.

Hij overhandigt het brood en het water voor onderweg. Water, waarschijnlijk in een zak van een liter of 15. Hij legt die liefdevol op haar schouder.

En je proeft de liefde voor die knul, voor Ismaël (een jaar of 17), van wie hij nu afscheid moet nemen, als er staat in vers 14: *ook gaf hij haar het kind.* Het kind. Een liefkozend woord voor een inmiddels oudere knul.

Maar wat opvalt is *dit*: wat hij meegeeft voor onderweg is veel te weinig!

Zeker als je denkt aan richtlijnen die in latere tijden aan het volk Israël gegeven zijn.

Richtlijnen voor wat je mee moet geven aan een slaaf die vrijgelaten wordt.

Zo staat er bijvoorbeeld in de Deuteronomium 15:12-14: *Wanneer uw broeder, een Hebreër of een Hebreïenne, aan u verkocht zal zijn, zo zal hij u zes jaren dienen, maar in het zevende jaar zult u hem vrij van u laten gaan. En als u hem vrij van u gaan laat, zo zult u hem niet ledig laten gaan: U zult hem rijkelijk opleggen van uw kudde, en van uw dorsvloer, en van uw wijnpers, waarin u de HEERE, uw God, gezegend heeft, daarvan zult u hem geven.*

Dat is wat je verwacht, bij een slaaf die vrijgelaten wordt. Die bovendien nog echtgenote is. U zult haar rijk opleggen van uw kudde, van uw dorsvloer, van uw wijnpers. Van alles wat de Heere uw God u gegeven heeft, zult u haar geven.

Maar wat geeft hij haar? *Brood en een zak water.*

Dat *kan* geen gebrek aan liefde en verbondenheid zijn. Zo ziet het er allemaal niet uit.

Hier is wat anders aan de hand!

Calvijn zegt dat Abraham waarschijnlijk diep in zijn hart hoopt, dat ze dicht bij hem, dat ze naast hem zullen blijven wonen. Als burens.

En was dat misschien ook niet het goede doel van de Heere? Net als de vorige keer, toen ze weggelopen was van huis, en God haar opzocht in de woestijn (Genesis 16)?

Is dat ook hier niet het goede doel van de Heere? Dat God Hagar in de woestijn wil laten voelen hoe ongepast het is om zo trots te zijn? Net als destijds? En dat het veel beter is om te buigen? Om te erkennen dat God Zijn genade in Izak aan de volken geven zal?

Was het niet Gods bedoeling (zoals Calvijn zegt) dat zij die genade zou aannemen?

Maar, zo zegt Calvijn: zij verachtte die. Want zij verachtte hem, Izak. En daarmee ook de genade van de belofte.

Moesten ze, Hagar en Ismaël, ver weg? Nee. Ze hadden gerust naast Abram mogen blijven wonen. Om te leven van de genade die voor hen afgebeeld werd in het leven van dat beloftekind Izak.

Naast de tent van Abraham. Geen twee vrouwen in één huis. Geen twee kinderen in één tent. Maar burenen. Prima.

Maar nee, daar gaan ze. Ze lopen (en dat doet denken aan de latere keus van Orpa), ze lopen *weg!* En ze verdwalen in de woestijn van Ber-Seba, in de Negev-woestijn.

Eigen wegen zijn *altijd* dwaalwegen. En zo ook de weg van Hagar en Ismaël.

Zeker, ze moeten *wel* het huis uit. Maar God stuurt hen *niet* de wildernis in.

Ze gaan *zelf* de wildernis in.

God wil ze leren dat er maar één weg is, om zalig te leven en te sterven. De weg van genade. Die uiteindelijk verdiend zal worden in de lijn van het kind van de belofte. Door de weg van het wonder, het wonder van de genade, het wonder van de belofte, het wonder van het Beloftekind. Niet door eigen werken, niet door eigen plannen, niet door eigen keuzes.

Het is Paulus die later in Galaten 4 deze twee lijnen tegenover elkaar stelt. De lijn van zelf doen, eigen plannen maken, eigen wegen gaan: de weg van Hagar en Ismaël. En daartegenover die andere lijn: de weg van het zelf niet kunnen, het zelf niet weten, de weg van (door een weg van eigen onmogelijkheid) hopen op het beloftewoord van God.

Ze gaan. Ze vertrekken. Ze gaan de verkeerde kant op.

Weg van het terrein van de belofte. Weg van het erf van het verbond. En ze gaan dwalen in de woestijn.

‘Daar, Hagar, bij de tent van Abraham, daar spreekt God. Maar hier in de woestijn is het doodstil. Daar ga je zeker omkomen!’

Gemeente, jongelui, weggaan van de plaats waar God Zijn volk ontmoeten wil, weggaan uit de gemeente, dat is gevaarlijk!

Het ligt wel allemaal in één lijn. Het begint met spotten. Met diep in je hart de zaak belachelijk vinden. En dan gaat het verder. Dan raak je steeds verder van het middelpunt vandaan. En uiteindelijk ga je dwalen in de woestijn van het leven.

Voor Ismaël is het beroerd: die dorre, droge Negev-woestijn.

Voor Orpa later was het al wat aantrekkelijker. Om terug te gaan naar Moab. Hoewel, welke toekomst had ze eigenlijk als weduwe in die tijd?

Voor jou is het misschien nog wel aantrekkelijker. De vrijheid van de wereld en alles wat er te krijgen en te koop is. Hoewel? Vrijheid? Paulus zegt in Efeze 2: het lijkt wel dat je vrij bent, maar je bent in dat leven ten diepste slaaf of slavin van de overste van de macht der lucht, van de duivel zelf.

Je zegt: ‘Ja, maar God laat die twee Zelf weggaan! Ze worden weg gestuurd! Waarom houdt God ze niet tegen? Wil God ze wel? *Wil* Hij ze wel vasthouden?’

‘Wil God... mij wel?’

Ja! Maar Hij wil geen slaven in Zijn dienst. Hij wil je niet dwingen.

Maar, let ondertussen goed op. Want wat opvalt is dit: dat God ze niet de woestijn instuurt. Hij stuurt ze ook niet weg zonder de zorg van Abraham. Als ze de poort uitgaan, dan is daar de onuitgesproken boodschap: ‘Ga niet te ver weg! Blijf in de buurt! En leer leven van genade, van de genade van het beloftekind!’

En bovendien, Hagar krijgt ook nog een belofte van de Heere mee. In vers 13 zegt de Heere: Ik zal Ismaël tot een volk stellen. Omdat hij, (goed lezen) *omdat hij uw zaad is*. Omdat hij kind van Abraham is. Hij krijgt een zegen mee vanwege het verbond. Een verbondszegen.

God keert zich niet af van Hagar en Ismaël. Met andere woorden: wijs niet naar God! Geef Hem niet de schuld van je dwalen en je verdwalen!

Het is *God* niet, maar het zijn *zij*!

Zij trekken langzaam steeds verder weg van de plaats waar God is.

En ze doen dat *vrijwillig*.

Net als later Orpa *vrijwillig* terug gaat naar Moab.

Misschien wel net als jij, die ook *vrijwillig* steeds verder weg raakt van de tent van Abraham, van de gemeente hier.

Maar God laat hen niet aan hun lot over. En jou ook niet!

We gaan verder naar ons tweede aandachtspunt:

2. Gedronken van het water in de woestijn.

Het zal je maar gebeuren, verdwalen in de Negev-woestijn. Bloedheet, kurkdroog. Vijftien liter water is zo op.

En dan, dan kan Ismaël niet meer. Het is een sterke knul van een jaar of zeventien. Maar de dorst breekt zijn kracht.

Je proeft de wanhoop van moeder Hagar in vers 15, waar staat: *Als nu het water van de fles uit was, zo wierp zij het kind onder een van de struiken.*

Zoals Jozef door zijn broers in de put geworpen werd, zo werpt ze Ismaël onder de struiken.

En ze gaat op de afstand van een geschoten pijl zitten op een steen. Huilend en alleen. Zij hief, zo staat in vers 16, haar stem op en weende. Dikke, dikke tranen. Heel veel verdriet. Wie God, de God van vader Abraham verlaat, heeft smart op smart te vrezin.

Tranen van verdriet en wanhoop. Op zodanige afstand van elkaar, dat ze elkaar niet kunnen horen.

Ismaël, haar jongen, lijkt te gaan sterven in de woestijn.

Een kind van het verbond. Het teken van het verbond heeft hij ontvangen. En nu geworpen, niet op Gods grondeloze barmhartigheid (zoals ons doopformulier zegt), maar geworpen onder de struiken. Want we lezen tot onze schrik helemaal niets van het houvast van moeder Hagar aan dat teken van Gods verbond. ‘Hagar, waarom pleit je niet op het verbond? Op het teken van het verbond, op de besnijdenis van je zoon als teken van Gods trouw?’

Waarom u niet...?

‘Hagar, je mag roepen naar de hemel, je mag pleiten op de belofte van het verbond dat God met Abraham gesloten heeft!’

Maar nee, Hagar huilt alleen maar, en verder niets...

Wat Ismaël doet? We weten het eigenlijk niet. Bidt hij misschien van onder de struiken vandaan? Of huilt hij alleen?

Hoe dan ook, in vers 17 staat: *en God hoorde de stem van de jongen!*

Daar ziet je, jongelui, ook al ben je weg van het erf van Abraham, ook al heb je de gemeente bijna of helemaal de rug toegekeerd: God, de God van het verbond, de God van je doop verandert niet.

Wat je ook doet met het teken van je doop, al ben je verdwaald in de woestijn: God hoort de stem van de jonge raven. Hij hoort je stem, als je tot Hem roept!

Al roep je zonder woorden. Al huil je alleen maar. Hij hoort je stem, je smekingen, je klagen. Als je in nood bent. Ook al ben je ver weg.

Laten we daar samen eerst van zingen uit Psalm 147: 5.

*God wil al 't vee steeds spijzen, laven;
Hij hoort de stem der jonge raven.
Hij heeft geen lust aan 's mensen krachten,
Aan hen, die daaruit heil verwachten;
De macht van 't paard en 's mans vermogen
Zijn beide nietig in Zijn ogen;
Aan die vertrouwen op hun benen,
Wil Hij geen gunst of hulp verlenen.*

God moet Ismaël niet! En dus stuurt God hem weg! Hij wil hem gewoon niet hebben!
Nee! *God hoort de stem van de jongen!* En Hij antwoordt!

Calvijn zegt: God antwoordt vanwege de belofte aan Abraham voor Ismaël. Hij is een zoon van Abraham, een kind van het verbond. En God houdt Zijn beloftewoord. En Hij hoort zijn stem.

De engel Gods roept Hagar uit de hemel. Kijk maar in vers 17: Wat is u, Hagar?

Letterlijk: ‘Wat met u, Hagar?’

‘De eerste keer toen je wegliep, toen heb Ik je opgezocht. Ik heb je beloofd dat Ik je zoon groot zou maken, Ik heb beloofd om je verdrukking aan te zien. Daarom heb je deze stervende jongen ook Ismaël genoemd. Omdat Ik je verdrukking zou aanzien.

Hagar, waarom zit je daar nu zo? En zo ver weg van huis? Waarom roep je niet tot Mij?’

Moeders, vaders in nood, waarom *roept* u niet tot God? Die beloofd heeft aan u en uw kinderen, dat Hij u tot een God zal zijn? Dat Hij altijd bereid is en zal zijn om u te verlossen uit de nood?

Hagar, kwel je niet met tranen! Dat is ook een doodlopende weg, dat zitten klagen in de wildernis! Vrees niet! We lezen in vers 17 en 18: *Vrees niet, want God heeft naar des jongens stem gehoord, ter plaatse, waar hij is. Sta op, hef de jongen op, en houd hem vast met uwe hand; want Ik zal hem tot een groot volk stellen.*

Een hernieuwden belofte. Een herhaling van de eerdere belofte aan Abraham.

Het is niet afhankelijk van vader Abraham (die hier niet is) of van moeder Hagar (die niet naar God vraagt). De Heere heeft gesproken: *Ik zal hem tot een groot volk maken.* En God houdt Zijn woord.

En God opende haar ogen (zo staat in vers 19) dat zij een waterput zag; en zij ging en vulde de fles met water en gaf de jongen te drinken.

Alles is er. Alles is *beschikbaar!*

Bij Ismaël, bij moeder Hagar is *dorst*: intense dorst, dodelijke dorst, om wanhopig van te worden. En daarbij: tranen van verdriet.

Zoals er ook in jullie leven, jongelui, ook in ons leven, ouderen, dorst kan zijn. Bij sommigen dorst naar de dingen van de wereld. Maar bij anderen dorst naar leven.

Misschien wel wanhopig makende dorst. Misschien wel tranen van dorst naar water. Nee, niet naar een frisse dronk van het water van het genot van deze wereld.

Maar u zegt: ‘Geef me toch van het water des levens!’

Maar, ik zie het niet!

Er is *dorst!*

En er is *water!*

En er is *water!*

Dichtbij Hagar is water. Het is toegankelijk, het is bereikbaar.

Dicht bij u is het woord van het Evangelie. *Nabij u is het Woord, in uw mond en in uw hart. Dit is het Woord des geloofs, hetwelk wij prediken* (Romeinen 10:8).

Paulus zegt, en ik zeg het vanmorgen ook tegen u: *Mannen broeders, kinderen van het geslacht Abrahams, en die onder u God vrezen, tot u is het woord dezer zaligheid gezonden.*

Dorst! En dichtbij is water! Hoewel ze het niet ziet.

In de woestijn. In die woestijn, waar wij (zoals Paulus dat zegt in Efeze 2) van nature geestelijk dood zijn, door de misdaden en de zonden. Wij hebben (zo zegt ook ons doopformulier het) ons door de zonden en de misdaden de dood waardig gemaakt. Dat is de woestijn waarin wij leven: wij met onze kinderen in zonden ontvangen en geboren en daarom kinderen des toorns, zodat wij in het rijk Gods niet kunnen komen!

Maar in die woestijn *is water!* Levenwekkend water.

Omdat?

Omdat Christus, het gekomen Kind van de belofte, in de ultieme dorst van Zijn Godverlating geroepen heeft: *Mij dorst!*

Maar Hij kreeg geen water. Hij is echt alleen gelaten in de woestijn. Stervend en verlaten, toen Hij uitriep: *Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?*

Door Hem, door Hem alleen is er water in de woestijn.

Beschikbaar voor iedereen! Die wil die komen en die nemen van het water des levens om niet!

Niemand hoeft te sterven in de woestijn. Niemand van ons hoeft voor eeuwig om te komen!

Er is een put met water! Maar, je ziet hem niet. Er is een fontein van water geopend tegen de zonde en de onreinheid. Maar, we zien Hem niet.

En dat doet weer denken aan wat Paulus schrijft in Efeze 2, wat ook staat in ons doopformulier: we zijn dood door de misdaden en de zonden. Dat wil zeggen: in ons is geen leven, geen adem, geen warmte, geen liefde, en ook: geen ogen om te zien. We zijn blind.

Er *is* water, er *is* een put, er *is* een fontein, maar: we zien hem niet.

En dus zoeken we het overal, maar niet op de goede plaats.

We zoeken het leven bij de dood: in ons eigen plannen, in onze eigen wegen. Die uiteindelijk allemaal uitlopen op een drama. Of in onze tranen, in ons verdriet, maar daar kunnen we ook niet van leven.

Wat er nodig is? Dat wat je overal terugziet in de Bijbel: Dat God het doet!

Hagar heeft nodig dat God haar ogen opent voor het gewone, levensreddende water.

U en ik, wij hebben nodig dat God, door het verborgen werk van God de Heilige Geest, onze ogen opent voor het levensreddende water. Dan pas en niet eerder, ga ik dat water zien. Dat water van de redding van de dood in de woestijn van mijn zonden en misdaden.

En hoe doet de Heere dat? Door twee dingen.

Hier bij Hagar gebruikt de Heere *de stem van de engel* (in vers 17) en ook het verborgen werk in haar hart. Dat staat in vers 19, kijk maar: *God opende haar ogen*, dat zij een waterput zag.

God gebruikt de stem van de engel, en opent haar ogen.

Zo is het in het bijzonder als God de Heilige Geest op een bijzondere manier werkt in ons hart. We horen de stem van het *Woord*. De Schriften gaan open. Dat is het eerste.

En God de Heilige Geest werkt met Zijn *verborgen werk* in het hart. Hij maakt levend.

Hij opent ook ons hart. Dat is het tweede.

Voor het eerst of opnieuw geeft Hij ogen om te zien, wat we nog nooit gezien hebben.

In het bijzonder wil Hij de ogen openen van die mensen, die al dorstend gebukt gaan onder een last van zonde en schuld. Hij opent hun ogen op Zijn tijd voor het Water des levens.

De stem van het Woord roept hen toe: Die dorst heeft, kome tot Mij.

Maar ze zien het water niet en weten niet hoe ze er moeten komen.

Maar dan opent Hij hun ogen, Hij brengt ze op de plaats van de Bron van levend water, Hij geeft ze geloof, en Hij laat ze zien en drinken van het Water des levens om niet.

Ze worden door God Zelf gebracht tot het Water des levens, en tot een nieuw leven met Hem.

Maar bij Hagar en Ismaël gaat het anders. Ze drinken uit de put in de woestijn. En...?

Ze gaan terug, om als burens naast de tent van Abraham te wonen?

Nee. Was dat maar zo. Ze trekken verder. Steeds verder weg van de plaats van het verbond, van de plaats waar God woont.

Uit de vrucht van hun leven blijkt (want het de verborgen raad van God kennen we niet), uit de vrucht van hun leven, uit wat ze doen, uit hun levenskoers blijkt, dat er in hun leven wel het algemene werk van de Heilige Geest is geweest, maar niet het bijzondere werk van bekering en genade.

Ze drinken water in de woestijn, maar gaan desondanks steeds verder bij Abram vandaan, steeds verder bij de God van Abraham vandaan.

We zien dat in de derde plaats ook in onze laatste aandachtspunt:

3. Toch doorgedaan op eigen wegen.

Was dat Gods schuld? Mochten ze geen burens van Abraham blijven? Mocht Hagar niet vragen: ‘Abraham, mogen wij naast u wonen?’

Ja, dat *mocht* wel. En dus was het niet Gods schuld. Maar hun trotse hart was kennelijk zo gekrenkt.

Dat *wilden* ze niet! En dus trekken ze verder.

En, zo staat in vers 20: *God was met de jongen.*

Nee, wees eerlijk! Verwijt de Heere geen ontrouw! Hij houdt Zijn Woord!

Eerst was er de put met water in de woestijn. En nu is er Gods goede zorg die blijft. Als een blijvende roep: ‘Hagar, Ismaël, kom terug! Woon naast de tent van Abraham, en leef van het geloof in Gods belofte.’

Maar ze doen het niet, ze *willen* niet! Er staat in vers 20 en 21: *En God was met den jongen; en hij werd groot, en hij woonde in de woestijn, en werd een boogschutter. En hij woonde in de woestijn Paran; en zijn moeder nam hem een vrouw uit Egypteland.*

Het lijkt erop dat ze het samen goed gehad hebben. Dat is een zegen, als je als alleenstaande moeder het goed hebt samen met je kind of met je kinderen.

Ismaël eert zijn moeder in alles. Zij kiest ook voor hem zijn vrouw.

En later eert Ismaël ook nog zijn vader. Als ze hem samen, Izak en Ismaël, begraven.

Thuis is geen verboden terrein!

Maar toch, en dat is zijn *eigen* keuze, gaat dit kind van het verbond een andere, een eigen weg. En dat blijkt ook uit zijn huwelijk. Hij trouwt met een Egyptische vrouw.

Terwijl Egypte, en dat wéét Ismaël en dat wéét moeder Hagar, *het* beeld is van de verleiding om het beloofde land te verlaten en andere goden te dienen.

Ismaël, kind van het verbond..., maar hij komt niet terug. Hij trekt verder weg.

Ismaël..., dat ben jij misschien wel...

‘Ismaël, kom terug!’

Het is waar. Het zal een weg moeten worden van buigen voor God. Je trots zal moeten breken. Maar God is bereid om het te doen, om je harde hart in liefde te breken.

En er is water in de woestijn. Ja, er is een plaats voor je *vlakbij* de tent van Abraham.

Sterker nog! Deze geschiedenis laat het niet toe om de lijn helemaal door te trekken. Ik zal het anders zeggen.

Je bent misschien nog ver weg. Maar God heeft je nog steeds in het oog. Zoals het hier staat over Ismaël: *de Heere zorgde voor de jongen*.
Zo zorgt Hij nog steeds voor jou. Ook al is de weg die de Heere met je gaat misschien wel bitter voor je. Wie je ook bent, je bent welkom!
Niet *naast* het huis als burens, maar *in* het huis. Thuis!
Verloren zoon, verloren dochter, je bent welkom thuis in het huis van vader Abraham!
Kom terug!
Welkom thuis, *hier!* Waar je leven mag van de genade van de grote Zoon van Izak, de Heere Jezus Christus.

Maar daar, in de woestijn Paran, in de richting van Egypte, met die Egyptische vrouw, daar gaat het fout!
Het blijvende teken van het water van de doop op je voorhoofd, zal je niet kunnen redden. Maar er is nog steeds, in het bijzonder voor jou, die het teken van de doop draagt op je voorhoofd, redding en behoud in de grote Zoon van de belofte, de Heere Jezus Christus.

Zijn bloed, lieve vrienden, reinigt van alle zonden en misdaden.
En om Zijn bloed is God bereid, ook op deze dag, om kinderen des toorns in genade te ontvangen.
Ismaël, kom terug! Kom terug naar huis!

Amen.

Slotzang Psalm 72: 9 en 11:

De stedelingen zullen bloeien,
Gelijk het malse kruid.
Zijn naam en roem zal eeuwig groeien;
Ook zal, eeuw in, eeuw uit,
Het nageslacht Zijn grootheid zingen,
Zolang het zonlicht schijn',
Hun zal een schat van zegeningen,
In Hem, ten erfdeel zijn.

Zijn Naam moet eeuwig eer ontvangen;
Men loov' Hem vroeg en spâ;
De wereld hoor', en volg' mijn zangen,
Met Amen, Amen na.